

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

03 Nisan 2015

Sayı: 202

Fiyatı: 1 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Siyasetçiler kavga ediyor;
çünkü onları söyleten,
kavga ettiren
durumlar var!**

Önceki yıl %4.2 büyüyen ekonominin, geçtiğimiz yıl %2.9 büyüdüğü açıklandı. Bu yıl, ne yazık ki resmi rakamlar kadar hassas ölçülemese de, %1 ile 3 civarında büyüme bekleniyor! Uzmanlar, nüfus artışı nedeniyle, %4'ün altındaki büyümenin aslında “küçülme” olduğunu söylüyor. İşçiler, emekliler, köylüler yoksulluk ve açlık sınırının altında yaşama gerilerken, patronlar da, kâr rekorları kıramıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Ekonomideki bu durumun siyasete yansımaları, iktidar partisi içindeki, birbirlerinin kirli çamaşırlarını dökecek kadar şiddetli kavgadır. "Paralel" tasfiyesinin, en alt düzeydeki memurları bile işinden edecek şekilde acımasızca yapılmasının nedeni de aynı.

Türkiye ekonomisinin, kağıt üstünde de olsa, temel olarak burjuvazinin çıkarına da olsa, büyüme rekorları kırdığı günler geride kaldı. Hem dünya ekonomik krizi, hem bölgemizdeki kriz, hem de Türkiye ekonominin kendi yapısından, zayıflıklarından kaynaklanan nedenlerle yolun sonuna yaklaşıldı. İşçi sınıfının çoğunluğu, biraz pahalılık ve işsizlik biçiminde hissetmeye başladı ama patronlar, durumu çok daha net görüyor.

En zayıfları batacak, büyükler onların işlerini, pazarlarını yutarak daha da büyüyecek. Kapitalist krizin kaçınılmaz işleyişi, bu şekilde. Patronlar, batanlar arasında olmamak için devletin olanaklarının, kendileri yararına kullanılması amacıyla siyasileri sıkıştırıyor. Bu da siyasetçiler arasında kavgalara neden oluyor.

AKP'yi destekleyen ve kendini "İslamcı" olarak tanıtan burjuvazi, tüm AKP iktidarları döneminde, açıkça devlet olanaklarıyla; hükümet eliyle dağıtılan ihaleler, özelleştirmeler, teşvikler ile büyüdü, palazlandı. En büyük holdigten en küçük taşerona kadar, aynı durum var. Devlet ihaleleri devam etmezse çoğunluğunun ayakta kalması zor.

Bu nedenle yeni hükumete kendi adamlarını yerleştirme, kendi adaylarını seçtirme telaşındalar. AKP milletvekili sayısını arttırdığı dönemde, kavgaya gerek yoktu. Ancak AKP iktidar olsa bile küçüleceği belli, yer daraldı.

Bu durumu en iyi anlayan Erdoğan, patronlar için başka bir çözüm yolu gösteriyor. Bir yandan başkanlık sistemi patronları ile milletvekilleriyle uğraşma derdinden kurtarmayı öneriyor. Diğer yandan, siyasiler seçim telaşındayken ülke ülke gezip bir yandan iş anlaşmaları yapıyor diğer yandan "Kanalistanbul" benzeri çok büyük inşaat işi vaatleri veriyor. Yani cumhurbaşkanı, ustalık tecrübesiyle işi dolandırmadan, siyasi laf ebeliği yapmadan, doğrudan patronlar için çalışıyor!

Erdoğan, patronların krizi kârlı atlatmaları için uğraşıyor, hükümet baskı yasalarını meclisten geçirdi, devalüasyon, enflasyon ve faizle oynayarak kemer sıkma kararlarını uygulamaya hazır. Patronlar, en küçük sorunda işçi çıkarıp kârlarına bakıyorlar zaten. Bir tek işçiler, üstelik de ekonomik krizin en çok vuracağı işçiler, hiçbir hazırlık yapmıyor.

Yunan işçilerinin yaşadıkları, Ortadoğu'da, Mısır'da yaşananlar bize örnek olmalı. Bugüne kadar, yetkili ve etkili herkes, patronlar dahil, her şeyin iyiye gittiğini, aynen devam etmek gerektiğini söyledi. İstediklerini, rahatça yaptılar. O halde bugünkü ve önümüzdeki krizin sorumlusu da aynıları, bedelini de onlar ödemeli. Patronların düzeni için çok ağır bedeller ödemek istemiyorsak, mücadeleye hazırlanmalıyız. (02.04.2015)

Emekçinin Gündemi

Zorunlu pirim vurgunu

Genel sağlık sigortası pirim borcuna yönelik çıkarılan affın süresi 6 ay daha uzatıldı. 5 buçuk milyon kişiyi ilgilendiren düzenlemenin hedefi, af değil, kitlelere yüklenen borcun tahsili.

Yeni sistemine göre, 18 yaşını doldurmuş herkes, çalışsa da çalışmasa da, zorunlu olarak sağlık sigortasına alınıyor. Elbette parasını ödemek şartıyla!

İşsiz olsa da herkes sağlık sistemine pirim ödemek zorunda. Pirimin miktarı “gelir testi” ile belirleniyor. Ancak buradaki “gelir” kişinin geliri değil, kayıtlı olduğu ikametgaha yani adresine giren gelir.

Bir evde yaşayanların geliri, evde yaşayan kişi sayısına bölünüyor. Sonuçta kişi başına çıkan miktar, 400 liranın altındaysa, işsizlerin sigorta pirimleri devlet tarafından ödeniyor. 400 lira 1 kuruş veya üzeri, 1.200 liraya kadar, kişi başına herkes aylık 48 lira ödemek zorunda. 1.201 liradan fazla çıktığında 144 lira.

Eskiden “Yeşil kart” vardı. 8 milyon civarında insan, muhtarlardan aldıkları yoksulluk belgesiyle her türlü sağlık hizmetini ücretsiz alırdı. Yeşil kartı olmayan veya işsizler, sigortasız olduğu için sağlık hizmetlerine cepten para öder, parası yoksa hastaneye gitmez, eczaneye gitmekle yetinirdi.

Bu nedenle işsizler, yoksullar, kendilerini sigortasız saydıkları için “gelir testi” yaptırıyor. Ama nüfusta kayıtlılar. SGK kanunu, gelir testi yaptırmayan herkesi, en yüksek gelir gurubundan sayıp her ay için

otomatik olarak 200 liranın üzerinde pirim borcu kaydediyor. Bu para ödenmediği için üzerine faiz ekliyor. İşte bu borca ve faize af getirildi.

Bir iş bulup çalışmaya başlayanlar hastaneye gittiklerinde haberdar olmadıkları borç önlere çıkıyor ve tedaviden önce borcu ödemeleri isteniyor. Bu nedenle bir çok insan, hastanelere hiç gidemez oldu, gidenler de ücretsiz olan acile kabul edilmek için sağlık çalışanlarını zorluyor.

Emekliler, sosyal yardımıyla geçinenler, işsiz gençlerinin pirimlerini, pirim borcunu ödemek zorunda.

Patronlar, kanunsuzlukları ortaya çıktığında, mallarını kaçırmak için “oğlumun, eşimin, müdürün” deme hakkına sahip. Kimse onlara dokunamıyor. Yoksulların, işçilerin böyle bir hakkı yok. Aynı evde oturanlar, diğerlerinin tüm borcunu ödemeye mecbur. Hatta ölümlere bile borç çıkartılıp ailesinden tahsil ediliyor.

Başbakan, bin liranın altında aylık alan emekliye vermeyi vaat ettiği yüz liranın kat kat fazlasını, sadece pirim borcu ile geri alınacağını çok iyi biliyor.

Zorunlu sağlık sigortası sistemi, Yeşil kartın kaldırılması, milyonlarca yoksulu, patronların her türlü koşulunu kabul ederek, sırf sigortalı olup çocuklarına sağlık hizmeti sağlayabilmek için çalışmak zorunda bıraktı. Üstüne devletin kasaları dolduruluyor. Sağlık hizmetlerinin kötüleşmesi, pahalılaşması da cabası. (02.04.2015)

Elektrik nereye gitti?

Salı günkü elektrik kesintisine ilişkin olarak hem hükümet çevreleri hem de sosyal medyada, bol bol yorum var. “Sabotaj” lafını eksek etmese de enerji bakanı, elektrik sisteminden kaynaklanan bir sorunun neden olduğunu açıklamak zorunda kaldı. Son açıklama, önce bir özel santralin, ardından iki santralin daha devreden çıkması ile tüm elektrik sisteminin çöktüğü yönünde. Ayrıca, özel santralin, ücret anlaşmazlığı nedeniyle devreden çıktığı da iddialar arasında.

Elektrik sistemi ülke çapında bir bütün ve oluşturulurken tüm birimlerin yedeğinin, sigortasının ve hatta iki yedeğinin olması gerekiyor. Yaşanan olay, hiç de böyle bir sistemin olmadığını gösterdi.

Elektrik üretimi hem devlet hem de özel şirketler tarafından yapılıyor. Özel şirketlerin ürettiği elektriğin tamamı, ihtiyaç olsun olmasın, devlet tarafından satın alınıyor ve tüm üretim birimleri, ulusal elektrik sistemine bağlı. Elektriğin iletilmesi ve dağıtılması sadece devlet eliyle yapılıyor. Yani en masraflı ve zor iş devlette. Sayaç okuma yani hiç bir masraf gerektirmeyip para kazandıran iş ise tamamen özelleştirildi.

Elektrik iletim sistemi, uzun yıllardır yenilenmiyor, gerektiği gibi bakımı yapılmıyor. Yeterli eleman da işe alınmıyor. Sonuçta 70 milyon insanı olumsuz etkileyen bu olay, kâr mantığıyla iş yapmanın bir sonucu. (03.04.15)

Sosyal demokrat seçim hayalleri!

Seçim dönemine yaklaşırken, Türkiye’deki siyasal hareketler seçimlere odaklandı.

Kürt siyasal hareketi, son dönem gelişmeler ile birlikte önemli bir güç kazanmış gibi duruyor. Parti olarak seçime girmeye karar veren HDP, oyların en az %10’unu alıp, yeni bir muhalefet partisi olma iddiası ile oy istiyor. HDP’nin oy istediği kesimler ise yine sosyal demokrat kesim. Bu oyları almak için bazı “sol” söylemler üretip, yeni bir “halk” hareketi olacaklarını iddia ediyorlar.

Son dönemdeki İç Güvenlik Yasası ve başkanlık tartışmalarını arkasına alan HDP, bu ikisine karşı tek çözümün kendilerinde olduğunu söylüyor. Pek çok sosyal demokrat, sol gurup, çevre ve aydın, HDP’ye desteğini belirtti. HDP barajı aşacak gibi görünüyor. HDP’nin barajı aşması, meclisteki temsil adaletsizliğine karşı iyi bir cevap olabilir. Peki bu işçi sınıfı açısından bir değişikliğe yol açar mı? Aslında bunun bir provasını geçtiğimiz günlerde gördük.

Kürt siyasal hareketi, çözüm süreci kapsamında hükumete 10 maddelik bir liste

sundu. Bunların içinde, emekçiler için ne somut bir kelime ne de somut bir iddia var. Bu maddelerde bolca geçen kelimelerden birisi “demokrasi” idi! Yeni bir halk muhalefeti oluşturacağını iddia eden ve emekçilerden oy isteyen HDP, hükumete yaptırım gücü olduğu halde, bu yaptırım gücünün ufak bir kısmını bile işçiye, emekçiye ayırmadı!

Kürtler, Türkiye işçi sınıfının ve yoksullarının önemli bir parçası. Taşeron altında nefes almaya çalışırken, her an işsizlik korkusuyla yaşarken ve canını dişine takıp çalışmasına rağmen borç batağından kurtulamazken; HDP, “biraz daha fazla burjuva demokrasisi!” istiyor. Anlaşılan o ki, kendisine oy verilmesi halinde Türkiye’de yeni bir dönemin başlayacağını söyleyen HDP, yeni bir dönemi kastederken bunu sadece Türk burjuvazisi ile barışmaya çalışan Kürt burjuvazisi için söylüyor!

Aslında bu yaklaşımın söylemek istediği; “önce kimlik meselelerini halledelim, sonra emekçi sorunlarına eğiliriz”dir. “Önce başımızdaki faşistleri kovalım, sonra sizin

meselelerinize bakarız” gibi söylemler, yıllardır işçilerin politikalarını ötelemek için zaten kullanılıyordu. Bu, 20. Yüzyıl Avrupa’sında da böyleydi, 21. Yüzyıl dünyasında da hala böyle! Sadece AKP karşıtlığından ya da sadece faşizm karşıtlığından beslenerek oy istemek ve bizim sorunlarımızı ertelemek, sosyal demokratlar için her zaman bir bahane oldu.

AKP gibi partiler ve baskı rejimleri her zaman var, önemli olan onu bu defaya mahsus yok etmek değil, onu kökten kaldıracak zemini, koşulları oluşturmak. Bunun yolunun sosyal demokrat laflarla olmayacağını defalarca gördük! Sınıf temelli güçlü bir siyasal hareket yaratmadan, ne faşizm ile ne de kapitalizm ile mücadele edilebilir. Emekçilerin karnı bu seçim aldatmacasına tok! Bugüne kadar gördük ki, hiçbir siyasi parti işçilerin çıkarı için çalışmadı. Siyasi partilerden bunu beklemek, yalnızca tatlı bir hayal olarak görülebilir ve bizim hayallere dalacak vaktimiz artık kalmadı! (01.04.2015)

Adalet, kadını görüyor ama erkeği kayırıyor!

Geçtiğimiz hafta iki kadın, kendilerine tecavüz eden erkekleri öldürdükleri için ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Onları yargılayan “erkek” hakimler, hiçbir indirimden yararlandırmadı. Türkiye’de bugüne kadar, iki kadın idam edildi; ikisi de erkekleri öldürdükleri için.

Aynı günlerde, 14 yaşında çocuklara defalarca tecavüz edeni de dahil, bir çok

tecavüzcü ve kadın katili, “adalet” dağıtan hakimler eliyle, tüm kanuni indirimden yararlanıp cezaları kuşa döndürüldü.

Bir erkek “namus” gerekçesiyle bir kadını öldürdüğünde hoşgörü ile karşılanırken, aynı gerekçe kadınlar için aynı sonucu getirmiyor. Demek ki “namus” sadece kadın bedeninde ama erkek elinde olan bir şey!

Bu iki yüzlü “adalet” uygulaması, kadınların öldürülmesini hiç de önleyemez. Tıpkı politikacıların, gösterişli lafları ve kampanyaları gibi!

Kadınlar, hem “namus, aile, adalet” gibi içi boş ve kendilerine karşı silah olarak kullanılan laflara ve uygulamalara hem de bunları sürdüren düzene karşı mücadele etmeli. (01.04.15)

Fabrikalardan... İş yerlerinden

Gıda

Sendikal komedi

Taşınmayan tek bölümün getirilmesi, bir ay süre ile ertelendi. İşçiler için bir ay daha servisin sürme imkanı doğduğu için bundan yararlanacak işçiler, durumu iyi karşıladı. Fakat plansızlık had safhada olduğu için neyin, ne zaman ve nasıl olacağının belirsizliği sürüyor.

Sözleşme sürecinde ise arabulucunun uzlaşmazlık tutanağı, tarafların eline ulaştı. Şimdi sendikanın 60 gün içerisinde grev kararı alması ve uygulaması gerekiyor. Temsilciler, sendika yönetiminin, greve çıkmak için bu 60 günlük sürenin sonuna kadar beklemek kararında olduğunu söylüyor. İşçiler ise buna karşı.

Patron şimdiden iki ay sonrası için stok yapmaya başladı. İdare, hijyen bölümünü, apar topar 4 vardiyaya geçirmek istedi. İşçiler, sözleşmeyi bahane edemeyip son günde haber verilmesine karşı çıkıp çalışmayacaklarını söylediler. Sonunda bir hafta gecikmeyle 4 vardiyaya geçildi. İdare yine de tedirgindi. Bunu o gün baş temsilcinin fabrikaya gelmesinden anlıyoruz. Baş temsilcisi, niye geldiğini soran işçileri; “arada bir geliyorum” diyerek geçiştirdi.

Başka bir bölüm de 12 saatlik çalışmaya geçti. Diğerleri tam kapasite üretime. Çalışma düzeninin artışının patron açısından nedeni zaten belli, işçiler de bunu çok iyi biliyor. Fakat ne hikmetse sendikacılar, görmüyor, görmek istemiyor!

Sözleşme sürecini öğrenmek isteyen işçilere temsilciler son gelişmeyi haber

verdi: Aile şirketi olması nedeniyle, sendika başkanımız bir de aileden biriyle görüşmek istiyormuş! Sanki müdürler, o ailenin müdürü değil, aileye hesap vermiyor, onlardan aldıkları emirleri uygulamıyor mu? Neresinden bakılırsa bakılsın, tam komedi. Sendikacıların konuşmalarında; onur, şeref, haysiyet, vicdan, lafları hiç eksik olmuyor. Yaptıkları ise tam tersi.

İşçilerin tüm bunlardan haberleri var, görüyorlar. Tüm sistemin kendi sömürüleri üzerine kurulduğunu da anlıyorlar. Tek eksik, AKP'ye veya CHP'ye karşı değil, patronlara karşı muhalefet. Çünkü tüm siyasi sistem, patronların çıkarları etrafında dönüyor. (Bir işçi, 26.03.15)

Geçer bu dertler acılar!

Patron, şefimizi satın aldı. Zaten tüm idareciler, patronun adamı ama satın alması daha da tehlikeli. Çünkü kendisini “üst tabaka” gördüğü için “alt tabakaya” çok baskı yapıyor. Kendi görüşünden olmayanları sindiriyor.

Dört aydır çalışan genç bir arkadaşı, bu şef, yeni işe başladığında, birkaç kez cuma namazına götürdü. Ancak işçi, cumaya gitmeyi bıraktı. Bu nedenle şef, cumaları gelip masayı yumrukluyor, “uyan, uyan” diye bağırtıyor, arkadaşına. İşçi arkadaş, kimsenin kendisini zorla namaza götüremeyeceğini söylüyor. Yine de sırf alevi olduğu için her gün şefin baskısı altında çalışıyor.

Geçen gün, “mecliste birbirlerini yiyorlar” dediği için şef köpürdü. Hükümeti suçlamasına öfkelenerek “kapının işaretilenmesini mi istiyorsun, evinden alınmak mı?” diye tehdit etti. Kendinden olmayana, açıkça saldırdı.

İşçi arkadaşına, müdürle konuşmasını önerdik. Çünkü sadece şefin baskı ve ayırmıcılığı yetmediği gibi işçiler de aynı kelimeleri kullanarak, sözde eğleniyorlar.

Mahalle baskısı denen şey tam da bu! Ancak her akşamın bir de sabahı var! (Bir işçi)

Sektör farklı, sömürü aynı

Bir ay önce soğuk gıda üzerine satış ve dağıtım yapan bir firmada bilgi işlemci olarak işe başladım. Önceki iş deneyimlerimde baskı ve haksızlıklarla karşılaşmıştım. Fakat satışın olduğu yerde daha çok baskı olduğunu burada anlamış oldum.

Her sabah yapılan motivasyon toplantılarında konulan satış hedefleri her geçen gün arttırılıyor. Sabahları yapılan güler yüzlü konuşmaların, çay kahve ikramlarının yerini, tutmayan hedeflerde akşam fırçası alıyor.

Asgari ücretli çalışan satış elemanları, hedefin tutması halinde pirim alıyorlar. Ancak bu halde geçimi sağlayabiliyorlar.

Pirim sistemi ise kişi bazlı değil ekip bazlı işliyor. Bir kişi yeterli satışı yapamazsa herkes kuru maaşla yetiniyor. Durum böyle olunca, eksik kalan yerleri tamamlamak için daha çok çalışılması gerekiyor. Bu yüzden belirli çalışma süremiz yok. Hedef tutması için gerekirse gece yarısına kadar çalışıyoruz. Bu da yetmezmiş gibi pazar günleri de çalışma yapıyoruz. Tabii ki mesai ücreti ödenmiyor.

Patron işçilerle çok diyalog kurmuyor. Bu ay hedefin tutmayacağını anlayan toplantı düzenledi. Toplantıda herkese kardeşim, dostum gibi ifadelerle

seslendi. “Biz burada müdürlerinizle sürekli toplanarak kardeşlerimize nasıl pirim aldırınız diye düşünüyoruz. Hedef tutmazsa pirimsiz kalacaksınız. Bu yüzden pazar günü de çalışalım” diyerek resmen tehdit etti. Bu duruma kimse itiraz etmedi. Çünkü asgari ücretle geçinmek imkansız.

Anlaşıyor ki sektör fark etmeksizin sömürü had safhada. Tekstilden metale, gıdadan peyzaja, sağlığa, her alanda patronların kârı için yorulan, terleyen biziz ama en az payı biz alıyoruz. Parça başı çalışmayla, taşeronlaştırmayla yeni ya da eski yöntemlerle kölelik düzeni devam ediyor. (Bir işçi)

Belediye

İşçiler örgütleniyor!

İşçi arkadaşlar, “tanrının” ya da yeryüzündeki gölgesi patronun çizdiği “kadere” razı olmadıklarını gösterdiler. Park sabitleri, peyzaj ekibi ve şoförler de dahil olmak üzere, 110 işçi arkadaş Belediye-İş sendikasına üye oldu. Üstelik bir anda, idarenin ve patronun haberi bile olmadan. İşçi sınıfı örgütlü gücünü kullanmaktan yana irade gösterdi.

Belediye yönetimi, duruma hemen el koydu. Taşeron patronumuzu yanına çağırdı ve ortak bir strateji uygulamaya karar verdiler. En büyük söylenti, belediyenin bizzat patrandan, örgütlenme mücadelesini kırmak için dışarıdan işçi getirmesini istemesi. Böyle fevri kararlar bize şunu gösteriyor: Yeterince korkuyorlar. Yeterince acizler! Sınıfın gücü sıcak odalarında, süslü koltuklarında bile dizlerini titretebiliyor. Söylentinin gerçek olup olmadığı hala belirsiz.

İşçileri yıldırma için uyduruluyor da olabilir. 30 işçinin işe alınarak tüm peyzaj ekibinin işten çıkartılması ihtimali de var. Ancak sadece 10 işçinin getirileceği ve zaten bu işçilerin de ihtiyaç olduğu için getirilmek istendiği de söyleniyor.

Şartnameye göre 30 kişilik peyzaj ekibine ek olarak inşaat işleriyle uğraşan ve bizzat firmanın direktifleriyle çalışan bir ekibin de olması gerektiği uzun zamandır konuşuluyor. Bu iki ihtimalden hangisinin gerçekleşeceği ya da gerçekleşmeyeceği henüz belirsiz. Bunu gelecek gösterecek.

Belli ki sendikalaşmanın başladığını öğrenen, ilgili birimden sorumlu başkan yardımcısı, müdür ve neredeyse hiçbir konuda uzlaşamadıkları ama söz konusu işçiler olduğu zaman yol arkadaşları olan patronla birlikte acele davrandılar. Müdüre ve patrona kalsa, hemen işçileri atacak. Ancak başkanın siyasi çıkarları daha önemli ve ön planda.

Seçim öncesi başkanın hiçbir sorun istemediği açık. Bu sonucu, sendikalaşan işçilerin temsilcisi olan arkadaşlarla yaptıkları toplantıdan çıkartabiliriz. Başkan yardımcılarının birisi işçi arkadaşlara; “zaten dilediğiniz zaman bize ulaşabiliyorsunuz. Neden sendikaya gitmek yerine doğrudan bize hatta başkana gelip derdinizi anlatmadınız” diye “sitem” etmiş. İşçi arkadaşlar da taleplerini söylemişler: Ücretlerin iyileştirilmesi ve hafta sonu saat 1’den sonra çalışma varsa mesai ücreti ya da paydos!

Başkan yardımcısı çalışma saatlerinin zaten iş kanuna göre uygulandığını yani haftada 45 saat olduğunu söyleyip bu konuyu kapatmış. Ancak ücretleri tekrar gözden geçireceklerini söylemiş. Aslında

işçi arkadaşların söyleyemedikleri talepleri de var. Apar topar, hazırlıksız yapılan bu toplantıda işçiler tüm taleplerini elbette dile getiremezler.

Belediye, sendikanın randevu talebini geri çeviriyor. Çünkü henüz sendika bakanlıktan yetkisini almadı. Bu nedenle “yetkisiz” bir sendika, başkan yardımcılarının ve müdürden nasıl olur da randevu talep eder! Ancak bu hafta içinde sendika yetki başvurusunu yaptı. Yetki için gerekli işçi sayısı var. Zaten işten çıkartma lafları da bundan. Sendikanın yetki almasını istemiyorlar. Fakat bunu engellemeleri mevcut koşullarda mümkün değil. Çünkü çalışanların yaklaşık %70’i sendikaya üye oldu. Sendika yetki alabilir.

Sendikanın, işçilerin baskısıyla kazanacağı her hak, işçilerin lehine olacak. Mevcut sözleşmeye aykırı hiçbir hakkın verilemeyeceğini söyleyen arkadaşlar yanılıyor. Sendikal mücadele yasal ve bu mücadelenin elde edilen her yasal hak, işçiye teslim edilecek. Sözleşmeyse söz konusu olan, sözleşme de değişir. Yeter ki mücadele edebilelim. İşçilerin örgütlü mücadelesi içerisinde yer almalıyız. Sonuç ne olursa olsun. (29.03.15)

Siyasetin Gündemi

CHP'nin kitlelere yönelik seçim stratejisi

CHP son günlerde parti içinde ön seçim, Kılıçdaroğlu'nun IMF'nin üst bürokratlarından olan, 2001 yılından önce bir dönem ekonomiden sorumlu bakanlık yapan ve özellikle de dünya sermayedarlarının beyin takımından olmakla bilinen Kemal Derviş ile görüşmesini ön plana çıkararak demokratik, ciddi, güvenilir ve dünya sermayesinin onayını almış bir parti havası yaratmaya çalışıyor.

Bunlar, bazı çevreleri olumlu etkilese de geniş kitlelerin, özellikle de emekçi ve yoksul kitlelerin oylarını almak için yeterli değil ve CHP de bunu çok iyi biliyor. İşte bu nedenle olacak ki CHP, Kılıçdaroğlu'nun halktan gelen çok mütevazı biri olduğuna bol bol vurgu yapmaktan çekinmiyor ve ona yakın medya çevreleri de bunu geniş bir şekilde yansıtıyor.

Tüm bunlara rağmen kamuoyu yoklamaları, CHP'nin bu çabalarının emekçi ve yoksul kitleleri çok fazla etkilemediğini gösteriyor olmasından olacak ki aniden, eğer iktidar olurlarsa emeklilere her iki bayramda birer aylık ikramiye verme fikrini ortaya attı. Böylece başbakanın para dağıtma siyasetine rakip olarak bir süre için öne çıkmayı başardı.

Tabi ki aldıkları sefalet aylığı ile sürünmekte olan ve çok zor şartlarda geçim sağlamaya çalışan 10 milyon civarında emekli için yılda 2 aylık ikramiye

çok önemli. Ama herkes kuşaklardan beri seçim öncesi vaatlerin ne olduğunu çok iyi biliyor.

Ekonomik kriz başladığından bu yana, özellikle İspanya, Portekiz, Yunanistan, İtalya, Fransa gibi Batılı ülkelerde sosyal demokrat partiler, emekçilerin oylarını almak için seçim öncesinde bir sürü vaatlerde bulundular. Ama iktidara gelir gelmez enkaz edebiyatına başlayıp, "gerçekçi

Eğer gerçekten CHP dönüşüm geçirip artık emekçilerin ve yoksulların partisi olmuşa, bunu ispatlamak o kadar da zor değil. Örneğin şimdiden bu açıdan AKP'ye göre olan farklılıklarını ortaya koysun: Şimdiden ekonomiyi ve toplumsal düzeni bir avuç para babasının ceplerini doldurmak için değil kitlelerin ihtiyaçlarını karşılamak için yeniden şekillendirmeye kararlı olduğunu somut olarak gerekçelendirsin.

Tabi ki CHP bunu tek başına yapamaz, ama milyonlarca emekçi, üretimden gelen güçlerini seferber edip bütün bankaları, bütün mali kurum ve kuruluşları, bütün büyük fabrika ve şirketleri lafta değil gerçekten şeffaf bir denetim altına alabilir ve mevcut işi, tüm emekçiler arasında paylaştırıp işsizliği ortadan kaldıracaktır ve herkese insanca

yaşayabilecek bir gelir sağlayabilir. Bu durumda bütün sömürücüler, asalaklar, imtiyazlarını yitirmiş olacaklar. Böyle bir şey insanlık için bir kayıp sayılmasa gerek!

Ama boşuna hayaller kurmayalım CHP, emekçilerin değil sermaye düzenin partisidir. Emekçiler, seçim ninnileri ile kendilerini avutmamalı. Hiç zaman kaybetmeden kendi sınıf çıkarları temellerinde bir araya gelmeye başlamalı. (02.04.2015)

olmak" nakaratları söyleyip kemer sıkma siyasetlerini sağın bıraktığı yerden devam ettiriyorlar.

İşte Fransa'da son yıllarda aynısı yeniden somut olarak yaşanıyor. Hollande hükümeti, Sarkozy hükümetinin bıraktığı yerden, kemer sıkma siyasetlerini devam ettiriyor.

CHP'nin de bu konuda geçmişe ait bir sürü referansı vardır. Seçim önceleri yaptıkları vaatlerden sonra iktidara geldiklerinde "enkaz edebiyatı" yapma konusunda bayağı deneyimleri var!

Uluslararası Gündem

Suriye

4 yıldır süren savaş kitleler için büyük bir felaket

4 yıl süren bir savaştan sonra kitleler bir yandan Şam ve büyük kentleri denetim altında tutmaya devam eden diktatör Başar el Esad'ın ordusu ve diğer yandan ise ülkenin diğer bölgeleri farklı İslamcı gruplar arasında adeta eziliyor. Bu gruplar da bazen herkes kendi hesabına bazen de biri birlerine karşı hareket ediyorlar.

Ülkenin en önemli yerleşim yerleri silahlı çatışmaların, bombardımanların ve bunların sonucu olarak insanların evlerini terk etmeleri nedeniyle giderek karanlığa büründü. Uydu görüntüleri Suriye hava sahasındaki gece ışıklarının Mart 2011'den bu yana %83'lük bir azalma kaydettiğini gösteriyor.

Bu savaş, 220 bin kişinin canına mal oldu ve de sağlık sistemi tamamen çöktü. 2010 yılından bu yana acil sağlık hizmetleri veren merkezlerin yarısından fazlası kapandı. Çocuk felci gibi artık yok olduğu bilinen bazı hastalıklar yeniden ortaya çıkıyor. Kapılarını kapatan hastanelere ve okullar da ekleniyor.

Örneğin çocukların yüzde ellisi artık okula gidemez durumda. Temel gıda maddelerindeki feci zamlar, giderek artan işsizlik ve göç etmek zorunda kalan insanların neredeyse tüm varlıklarını yitirdikleri için artık Suriyelilerin beşte dördü yoksulluğa sürüklenmiş bulunuyor.

Toplam 21 milyon nüfusun 4 milyona yakını göç etmek zorunda kaldı. Birleşmiş Milletlerin Göç Komiserliği (HCR) verilerine göre artık dünyada en çok göçmeni olan ülke Suriye.

Aslında Batılı diplomatlar tarafından çizilen tablo eksik. Tabloda esas suçlular yok.

Şimdi Esad, emperyalist güçler tarafından hedef gösteriliyor ama önceleri, onların en yakın müttefiki ve Ortadoğu'daki düzen koruyucularının başında geliyordu. Örneğin 2008 yılında Fransa'nın ulusal bayramı 14 Temmuz askeri törenine Sarkozy'nin davetlisi olarak yanındaydı. O günlerde Suriye'de ceza evlerinin tıka basa dolu olması, muhaliflerin sürekli işkence görmesi ve hatta katledilmesi bir sorun olarak görülüyordu.

2011 yılında, Arap dünyasında kitlesel protestoları başlayınca Suriye de etkilendi. İşte emperyalist liderler, bölgede müttefikleri olsa da, belirli ilişkileri hoş olmadığından

Suriye rejimini devirmek için bunu bir fırsat saydılar. Amaçlarına ulaşabilmek için bazı silahlı muhalif grupları desteklediler. ABD, Fransa, Katar, Suudi Arabistan taraftarlarını silahlandırıp Suriye rejimine karşı saldırttılar.

Ancak bu sözde kurtuluş çetelerinin diktatörlük rejimin

silahlı güçlerinden kalır yanları olmadığı ve kitlelere karşı da davranışları aynı olduğu açıkça ortaya çıktı. Aradan geçen 4 yıllık iç savaştan sonra ölü sayısı binlerce, yıkımların sayısı ise belli değil ve tüm bunların sonucu olarak kitleler feci bir felaket yaşıyor ve de IŞİD giderek

güçleniyor.

Bugün ise artık bütün Ortadoğu'ya yayılmakta olan feci felaket karşısında ABD diplomasisi yeniden Esad rejimi ile anlaşmaya hazır olduğu sinyalleri veriyor. Fransa ise buna karşı gibi görünüyor ama zaten bu konuda Fransa'nın bir etkisi yoktur. Ancak artık felaket açıkça ortada ve Batılı müdahaleler yüzünden bütün bölge alevler içerisinde. Bir yandan diktatörlükler denge sağlamaya çalışırken diğer yandan farklı rakip silahlı çeteler, belirli bölgelerde hakimiyet kurup kitleleri terörize ediyor. LO (27.03.2015)

Irak:

Dünkü düşman bugün müttefik

Tikrit kentinde İŞİD'e karşı resmi Irak hükümeti güçlerinin katıldığı askeri hareket sürüyor. Bu hareket, Irak'ın ikinci büyük kenti olan ve 2014 yazından beri İŞİD'in elindeki Musul'a karşı sürdürülecek.

Hükümet güçleri, savaştan zaferle çıksa da, Irak'taki kitleler milislerin teröründen kurtulamayacak.

İŞİD'in askeri güçleri, etki alanlarını genişletme sürecinde büyük ölçüde merkezi Bağdat hükümetinin Sünnilere uyguladığı feci baskılardan yararlanmıştı. Bağdat hükümeti, temelde ABD'nin desteği ile oluştu ve sadece Şii partilere dayanıyor. Hükümet genel olarak bütün kitlelere karşı ve özel olarak bütün Sünni kitlelere karşı, hor görme siyaseti uyguladı.

Irak hükümeti, İŞİD'in işgal ettiği alanları geri alabilmek için birkaç aydan beri, eski Şii milislerin yeniden faaliyetine göz yumuyor: Milislerin bir kısmı şu anda iktidarda olan partilere bağlı, bazıları ise ABD ordusu ile işbirliğine karşı çıkıyor. Tikrit'e karşı askeri operasyonlara katılan toplam 30 bin askerin 20 bini İslamcı milislerden oluşuyor ve bazıları, daha önce şimdi iktidarda olan hükumete karşı silahlı mücadele vermiş olan Şii İslamcı lider Mukteda el Sadr'a bağlı.

Bölgesel bir güç olan İran, bu durumu fırsat bilerek kendi piyonlarını öne sürüyor. İran, önce kendine yakın milisleri silahlandırdı ve ardından, Tikrit'teki askeri operasyonları yönetmek için İran özel komandolara bağlı birkaç bin asker ve onları yöneten general Kasım Süleyman'ı yolladı.

Bu askeri güçlerin bir kısmının müthiş ABD düşmanı olması, bazı ABD yöneticilerini tedirgin ediyor. Örneğin eski CIA şefi ve Irak ve Afganistan'daki askeri operasyonları yönetmiş olan general Petraeus, uyarılarda bulundu ve bazı milis güçlerinin çok önem kazandığına vurgu yaparak şunu belirtti: "Irak'a karşı en tehlikeli güç İŞİD değildir." Ancak yine de ABD, şu sıralar bu güçlere dayanmayı tercih ediyor. Bu milislerin daha önceleri Sünni kitlelere karşı katliam ve baskılar yapmış olması ve de İŞİD gibi gerici olmaları, ABD'yi hiç de rahatsız etmiyor.

Şimdiki askeri çatışmanın sonucunun ne olacağını bilmiyoruz. Ama İŞİD yenilirse, onun yerine geçecek olanlar İŞİD gibi gerici olacak. Hatta emperyalist yöneticiler, bugünkü taraflardan birinin kazanmasını tercih etmeyebilir ve böylece iç savaş devam eder. Bunu daha önce Suriye'de uyguladılar.

Gerek Fransız gerek diğer emperyalist liderlerin, Irak ve bütün Ortadoğu'daki hedefleri ne barış ne de kitlelerin iyiliği. Onlar her şeyden önce hakimiyeti sürdürmek istiyorlar. Gerekirse farklı kitleleri biri birlerine düşman kılarak, bölgeyi daha da istikrarsızlaştırarak ve geriye patlamaya hazır bombalar bırakarak bunu yapmaya hazırlar. LO (27.03.15)

Yemen:

Milislerin kaosa sürüklediği ülke

20 martta Yemen'in başkentinde yoğun kalabalığın bulunduğu iki camiye karşı 4 intihar saldırısı düzenlendi, 142 kişi öldü ve 350 kişi yaralandı. Saldırı, İŞİD (yeni adıyla DEAS) tarafından Şiilere karşı yapılan saldırı ülkedeki iç savaşın son örneği.

Yemen de kendi "Arap baharını" yaşadı. Tunus, Mısır veya Suriye'de olduğu gibi Ocak 2011'den itibaren kitleler inanç farklılıkları gözetmeden yürüyüşlerle 1990'dan beri iktidarda bulunan Ali Abdullah Salih'in diktatörlüğünü sarstılar. Diktatör, kaçmak zorunda kaldı, yerine yardımcısı Mansur Hadi getirildi ve de toplumsal olaylar, kitlelerin denetiminden çıktı. Silahlı düşman gurup ve milisler kendi aralarında çatışmaya başladı.

Eylül 2014'de Şiilerin yoğun olduğu ülkenin kuzeyinden gelen Husi milisleri, başkent Sana'ya yerleşti. Ocak 2015'te de Başkan Hadi'yi iktidardan uzaklaştırdılar. Hadi, Sunilerin çoğunlukta olduğu güneydeki Aden kentine yerleşti ve ülkeyi ikiye bölmeye çalıştı.

Ülkede tüm bu silahlı çeteler ve resmi ordu dışında, doğuda Arap Yarımadası El Kaide ve de İŞİD güçleri var. İŞİD, 20 marttaki intihar eylemleriyle El Kaide'ye rekabet etmeye ve de Şii ve Suni kitleler arasındaki farklılıkları körükleyerek, kin duvarları oluşturmaya çalışıyor.

Birbirlerinden gerici güçler, yerel ve bölgesel güçler tarafından mali ve askeri yönden destekleniyor. Örneğin Suudi Arabistan, başkan Hadi'yi ve güneydeki Sünni milisleri destekliyor. İran ise kuzeydeki Husileri destekliyor ve bu iki güç de El Kaide ve İŞİD'e karşı savaşıyor.

Merkezi iktidarın tamamen yıpranmış olmasına rağmen, 19 martta, özel kuvvetler başarısız bir askeri darbe girişiminde bulundu, büyük güçler en azından lafta, Başkan Hadi'yi destekliyor. Diğer yandan, ABD Yemen'deki özel askeri güçlerini geri çekti. ABD hangi tarafın kazanacağını ve çıkarlarını korumak için hangi yönde müdahale edeceğini beklemek için bunu yapmış olmalı. Şunu hatırlatmakta yarar var: Charlie Hebdo'ya yapılan saldırıyı El Kaide üstlenmişti ve yine bu El Kaide aynı gün Sana'da polis akademisine yaptığı saldırıda 40 kişiyi öldürmüştü.

Büyük güçler en gerici çevreleri örgütleniyor, eğitiyor, mali destek veriyor ve onları kullanıyor. Ancak eninde sonunda bu güçler, denetimleri dışına çıkıyor. Bu güçlerin yarattığı kargaşa, Ortadoğu'dan Arap yarımadasına ve Libya ve Orta Afrika'ya kadar yayılıyor. LO (27.03.15)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

70 yıl önce Şubat 1945

Yalta Konferansı; devrim korkusu ve dünyanın paylaşılması

4 - 11 Şubat 1945 günleri arasında ABD Başkanı Roosevelt, İngiltere Başbakanı W. Churchill ve SSCB (Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği) yöneticisi Stalin, savaşın sonuna yaklaşıldığı bir ortamda, Yalta'da (Kırım) Avrupa'nın kaderini tayin etmek için bir araya geldi.

Bu konferans, savaş esnasında yapılan bir sürü konferanstan biri idi: Kasım 1943'te Tahran'da, Temmuz 1945 Postam'da ve başkaları da yapılmıştı ve de ek olarak, devlet başkanları veya bakanlar arasında gerçekleşen bir sürü ikili ve üçlü toplantılar oldu. Ancak Yalta, dünyanın paylaşılmasını sembolü olarak kaldı.

Almanya'ya karşı olan Müttefikler, sadece savaş kazanmak için değil, aynı zamanda devrimci hareketleri de engellemek için bir araya geldi. Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda Rusya'da devrimin gerçekleşip bütün dünyayı sarstığını unutmamışlardı.

Devrimci bir patlamayı engellemek için müttefik olanlar

Emperyalizmin temsilcileri olan Roosevelt ve Churchill, Stalin'e güvenmiyordu. Stalin'in kangrene uğramış bürokratik bir devletin başındaki bir diktatör olması, onları rahatlatsa da; bu devlet Ekim 1917'de gerçekleşen işçi devriminin eseri idi.

Emekçiler SSCB'de iktidardan uzaklaştırılmış olsalar

da, ekonomi yine de toplumsal mülkiyet temellerindeydi. İşte bu nedenden dolayı, emperyalizmin Amerikan ve İngiliz temsilcileri, SSCB'nin Hitler tarafından yenilmesine hiç de kötü gözle bakmıyordu. Ancak yaşananlar farklı oldu.

Sonuç itibarıyla Roosevelt ve Churchill, sadakatinden emin olmadıkları bir müttefik ile işbirliği yapmak zorunda kaldı. Ama Stalin de, en az onlar kadar, Avrupa'da devrimci hareketin patlamasını istemiyordu. Böyle bir ortamda, Sovyetlerdeki işçi sınıfı öz güven kazanıp bürokratik Stalinci rejimi yıkmak isteyebilirdi. Yine de Stalin, yeni emperyalist müttefiklerine düzeni korumak isteyen birisi olduğunu kanıtlamak zorundaydı.

Savaşın, yoksulluğun ve devlet aygıtlarının yıkılması sonucunda devrimin olabileceği korkusu, sadece geçmiş devrimlerin hatıralarına dayanmıyordu: Aynı zamanda, hem İtalya'da hem de Yunanistan'da başlamış olan devrimci hareketten kaynaklanıyordu.

İtalya, Yunanistan, Almanya: İşçi isyanları korkusu

İtalya'da, daha Mart 1943'te, tam dünya savaşının ortasında ve Mussolini'nin 21 yıldan beri iktidarda olduğu bir ortamda, Tüvin Fiat fabrikasında, hayat pahalılığına karşı patlak veren bir

grev diğer sanayi şehirlerine yayıldı. Toplam 300 bin işçi düşük ücretlere karşı, daha da önemlisi, bıktıkları savaş ve diktatörlüğe karşı greve geçti. Bu grev sonucu, Mussolini rejimi yıkıldı ve ezilenler için bir umut oluştu.

İşçi sınıfının damgasını vurduğu bu hareketlilik, Temmuz 1943'te ABD- İngiliz ordularının askeri çıkarmasından ve de Mussolini'nin tutuklanıp yerine, benzeri bir yeni rejim getirildikten sonra da devam etti.

Bir yıl sonra, Mart 1944'de, İtalya'nın kuzeyinde 1 milyon 200 bin emekçinin katıldığı yeni bir grev dalgası gelişti. Ama SSCB'den yeni dönmüş olan İtalyan Komünist Partisi yöneticisi Togliatti, müttefikleri İngiliz-Amerikalılara güvence verdi, endişeye gerek yok dedi.

İtalyan Komünist Partisi, kesinlikle bir devrim istemediğini ve de "savaş sonrası gereken özveriyi göstermek için gerekli olan güçlü bir hükümete destek vereceklerini" açıkladı ve de "İtalya'nın özgürlüğü için mücadele etmek isteyen herkesin buna katılabileceğini" duyurdu.

Bütün bunlara, sonuna kadar faşist rejim ile işbirliği yapmış olan İtalyan kralı da dahildi. 22 Nisan 1944'te kralı tahta oturtan Ulusal Birlik Cephesi hükümeti oluşturuldu ve Togliatti ise başbakan yardımcısı oldu!

Ulusal Mücadele Cephesi çerçevesinde, Komünist Parti'den

aşırı sağın ve de iktidarda olup işbirliği yapan güçlerin de katıldığı bir siyaset, her yerde uygulandı.

Gerek Yunanistan'da gerek İtalya'da kitleler, savaşa ve yoksulluğa karşı ayaklanmıştı. Ama Alman işgaline karşı yürütülen mücadeleye önderlik etmiş olan Yunan Komünist Partisi, nefret edilen Metaksas diktatörlüğü ve kral -ki onların hepsi Londra'ya sığınmışlardı ve askeri güçlerini de İngiliz ordusuna teslim etmişlerdi- ile işbirliği yapmayı kabul etti.

12 Ekim 1944'de Alman askerleri, Atina'dan çekildi ve 3 gün sonra da İngiliz askerleri şehre girdi. Atina'da Aralık başında yapılan bir yürüyüş hakkında Churchill, İngiliz askeri komutanlığına şu emri verdi: "Fetih edilen ve yerel bir isyanın başladığı bir kentte imişsiniz gibi davranmaktan katiyetle çekinmeyin." İngiliz askeri komutanlığı, askeri yönetim ilan edip 5 Ocak 1945'e kadar, nefret edilen siyasetçilerin geri dönmesine isyan eden kitlelere karşı, feci baskılar uyguladı.

Müttefikler, İtalya ve Yunanistan'da yaşanan hareketler üzerinden Stalin'in sadık davrandığını ve kitleleri susturmak için tüm baskıları desteklediğini gördüler. Ama yine de devrim tehlikesi devam ediyordu.

ABD, İngiliz yöneticilerini ve Stalin'i, Yunanistan ve İtalyan işçi sınıflarından daha çok, Alman ve Japon işçi sınıfının devrim yapma olasılığı korkutuyordu. Buna karşı, ABD ve İngiliz

hükümetlerinin, 1941'de başlattıkları siyaset, işçi kitlelerini terörize etmek, dağıtmak için büyük kentleri yoğun uçak bombardımanına tabi tutmaktı. Örneğin Dresden (Almanya) kenti 13 ile 15 Şubat günleri arasında tamamen yerle bir edildi.

Aynı şiddet, Japon kitlelerine karşı da uygulandı. 1945'te 100 büyük kent, ağustos 1945'te Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atom bombaları atılmadan da önce, yoğun bir hava bombardımanına tabi tutulup 8-10 milyon civarında kitle bu şehirleri terk etmek zorunda bırakıldı.

Avrupa'nın paylaşılması

Yatla Konferansı, savaşın bitmesinden 3 ay önce yapıldı. Ama savaşın galipleri çok önceden bölgelerin paylaşımını konuşmuşlardı. Bu paylaşımın esas temeli, askeri alan hakimiyetine göre idi ve Batılıların fazla lehine değildi. Doğu Avrupa'da hızlı bir şekilde ilerleyen Sovyet Ordusu, Berlin'e 100 km kadar yaklaşmıştı.

Almanya'nın geleceği, tamamen yenildikten sonra, işte bu ortamda kararlaştırıldı.

Roosevelt, Churchill ve Stalin, ülkenin bölünmesine karar verdiler. Almanya, üç ayrı işgal bölgesine bölündü: Kuzey-Batı İngiliz, Güney-Batı ABD, Doğu-Sovyet ve Batılı bölgelerden pay alınarak Fransa'ya da bir bölgecik verildi. Başkent Berlin de 4 ayrı bölgeye göre bölündü.

Aslında Avrupa'nın tümü, doğuda SSCB'nin denetimi ve batıda ise temel olarak ABD hakimiyetinde olmak üzere bölündü.

Ancak devrim tehlikesi ortamdaki kalkmaz emperyalizmin temsilcileri ile bürokrasinin temsilcileri arasındaki anlaşma bitti ve

yerine soğuk savaş dönemi başladı. Buna soğuk savaş dönemi dendi, çünkü bu süreç emperyalizm ile SSCB arasındaki sıcak bir savaşa dönüşmedi.

Emperyalist ülkeler ve Stalinci SSCB arasındaki askeri ittifak, hem Müttefik Devletlerini yenmek için hem de savaş sonrasında kapitalizmi yıkması muhtemel olan bir işçi sınıfı devrimini engellemek içindi. Emperyalist katliamların sonunda, savaşa yol açmış olan kapitalist ekonomik düzen yıkılmadı. Aradan 70 yıl geçmiş olmasına rağmen tüm insanlık, durmadan krizlere, savaşlara ve katliamlara yol açan bu düzenin devam etmesinden dolayı büyük bedeller ödüyor. LO (20.02.2015)

Tarihten... Tarihten... Tarihten...

24 Nisan 1915: Anadolu Ermenilerinin katli

Ermenilere yönelik “Tehcir” veya “soykırım” tartışmasından öte savaşın ve milliyetçi burjuva siyasetçilerin ne kadar vahşi olabileceğini hatırlamak gerekiyor.

Katliamı başlatan kararı alan İttihat ve Terakki hükümetinin içişleri bakanı Talat, Almanya’da sürgünde yazdığı kitabında, Kürt aşiretleri sorumlu tuttu. Gerekçesi ise başında olduğu hükümetin, Kürt bölgesinde hakimiyetinin olmaması. Elbette, vatandaşlarını, neden hakim olmadığı bölgelere sürgüne mecbur bıraktığı, hakkında tek söz etmiyor! Gerçek ise tam tersidir.

Osmanlıyı kapitalist bir devlete dönüştürme ve Türk burjuvazisi yaratma çabasında olan İttihat ve Terakki önderleri, savaşta Osmanlı’nın parçalanması halinde Anadolu’da bir Türk ulusal devleti kurulmasını, bunun için de ülkenin Müslüman olmayanlardan arındırılmasını savunuyordu. Ek olarak, doğu illerinde yaşayan Ermenilerin muhtemel Rus istilasından önce ayaklanmaları kaygısı vardı. Elbette kendisi de Ermenileri kullanarak Rusya’da aynı şeyi yapmak istiyordu.

28 Temmuz - 14 Ağustos 1914’de Erzurum’daki, Ermeni Taşnak partisinin kongresine heyet gönderen İttihat ve Terakki Ermenilerin, savaş çıkarsa sadık kalacağına dair söz vermesini, Kafkaslarda Ruslara karşı savaşmalarını ve Rusya’daki Ermenilerin Osmanlıya yardım etmesini istedi. Ermeniler, devletlerine sadık oldukları ama hükumete aynı görüşte olmayıp bağımsız hareket edecekleri söylediler. Kafkaslarda ayaklanmaya karışmayacaklarını, çünkü Rusya’daki Ermenilerin de devletlerine yani Rusya’ya sadık olduklarını açıkladı.

Birinci Dünya Savaşı başladıktan dört ay sonra, Osmanlı donanmasının, Rus gemi ve limanlarına 1 Kasım 1914’teki saldırısı üzerine Rus ordusu, Kafkasya Cephesi’nde sınırı geçerek Osmanlı topraklarına girdi.

Böylece tarih kitaplarında “zorunlu” diye anlatılan tehcir, hem izlenen savaş siyaseti hem de hükümetin aldığı kararlarla uygulamaya girdi.

Hükümet, Rusya’da karışıklık çıkarmak için oluşturduğu gizli örgütü Teşkilat-ı Mahsusa’yı bölgeye göndermişti. Bölgede ise İtilaf devletleri tarafından teşvik edilen ve desteklenen Rum ve Ermeni örgütler vardı. Böylece kaçırma, hırsızlık, yağma, köyleri basma, öldürme, tecavüz gibi karşılıklı şiddet savaşından önce başlamıştı.

Savaş nedeniyle, önce 20-45 yaş grubu Ermeniler, ardından yol yapım bahanesiyle 15-20 ve 45-60 yaşındakiler askere alındı. Ardından, 1914 aralıkta, şubat 1914’te imzalanan Ermenileri vatandaş olarak haklarını güvenceye alan Yeniköy Anlaşması’nın geçersiz olduğunu ilan edildi.

Bir ay sonra, ocak 1915’de Rus ordusu Sarıkamış’ta büyük bir başarı kazandı ve ilerlemeye başladı. Bu yenilgi bahanesiyle şubattan itibaren, Çanakkale’de ve başka cepheelerde çarpışan ve ölen Ermeni erler, silahsızlandırıldı.

Ardık sürgün netleşmişti ve Ermeni isyanları başladı: 19 nisanında Van, 18 nisanında Bitlis isyanı yaşandı. Bu isyanlar üzerine Dahiliye Nazırı Talat Bey, “Ermeni Komite merkezlerinin kapatılması, ele başlarının tutuklanması ve her türlü belgelerine el konulması” amacıyla “24 Nisan 1915” kararlarını aldı.

Bu genelge ile önce çatışma bölgesi olmayan İstanbul’da 235 Ermeni; milletvekilli, yazar, gazeteci, sanatçı, din adamı ve patron, “komiteci” oldukları gerekçesiyle tutuklanarak, öldürüldü. Takip eden birkaç hafta ve ay içinde sayı 2.345’e ulaştı. İzleyen aylarda Anadolu Ermenileri, kabilelerle Suriye Çölü’ndeki Deyrizor’da kurulan toplama kamplarına yola çıkarıldı; çoğunluğu yolda öldürüldü.

27 Mayıs 1915’te yerel mülki ve askeri yöneticilere, uygun görecekları herkesi başka yere naklettirme yetkisi verildi. Üç gün sonra, 30 mayısta Meclis-i Vükelâ (Bakanlar Kurulu) kararıyla tehcir süresiz hale getirildi.

10 Haziran’da “Ermenilere Ait Mal, Mülk ve Arazilere Uygulanacak İdare Hakkında Yönetmelik” ile Ermenilerin mallarının talanı yasalaştı. Güya boşalan yerler muhacirlere verilecek, Ermenilere tazminat ödenecekti. Elbette böyle bir şey yapılmadı.

Katliam o kadar korkunçtu ki sessiz kalamayan hükumeti, Ermeni olmayan diğer Hristiyanların öldürülmemesi için büyük bir adım attı: Telgraf çekti! Ardından 4 Ağustos’ta, Süryanilerin, Nesturilerin, Katolik ve Protestan Ermenilerin sevkini durdurma emri verdi ama bir etkisi olmadı.

İngiliz kaynaklar 1 milyonu aşkın Ermeni’nin göç ettirildiğini ve 600 binin öldüğünü belirtiyor. Türk kaynaklara göre ise 413.067 kişi.

Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra, İngiltere katliam yapmakla suçlanan 120 kişinin yargılandığı bir mahkeme yaptı ve sanıkların hepsi beraat ettirildi. Böylece, bu katliam dünyadaki diğerlerine eklenmiş oldu.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.